

Японецътъ обича горещо родината си. Неговъ свещенъ дългъ и най-голѣмо щастие е да умре за величието на отечеството. Презъ сегашната война японцитѣ учудиха свѣта съ своята храбростъ. Тѣ завладѣха вече много неприятелски земи и яки крепости, като Сингапуръ и други. Родителитѣ на загиналитѣ войници биватъ високо уважавани отъ всички. Въ Япония близкитѣ ни войника не трѣбва съ нищо да прѣчатъ на войнишкия му дългъ. Поради това, не една японска майка, която е била издържана на старини отъ сина си, се е самоубивала, та мисълта и грижитѣ му да бждатъ само за отечеството.

Храбростта и безстрашието предъ смъртта проличава най-добре въ чудния навикъ на японското харакири; това е най-почтениятъ начинъ на самоубийство чрезъ разпаряне на корема съ ножъ. Самоубийство чрезъ обесване, удавяне, или отравяне е недостойно за синоветѣ на Нипонъ.

Японцитѣ сж извънредно любезени и услужливи. Тѣхната вежливостъ личи най-много при дългитѣ имъ поздрави и низки поклони. Японцитѣ колѣничатъ върху възглавници, лѣгатъ и по лице върху рогозката предъ човѣка, когото искатъ да почетатъ. Въ гостилницитѣ презъ време на обѣда се казва: „Съгласете се да ми донесете отъ почитаемия оризъ“, или „отъ почитаемия чай“ и пр. Въ японския езикъ нѣма груби думи и изрази. Най-голѣмата обида, която може да нанесете нѣкому, е да го наречете „костенурка“.

И при скръбъ и при гнѣвъ японецътъ умѣе да се владѣе, да подтиска и най-голѣмитѣ си вълнения. Това той върши, за да не натжжи другитѣ съ болката си. Лицето му трѣбва да бжде винаги спокойно и засмѣно, да бжде ласкавъ, за да ошастливява околнитѣ си. По-добре е да излъже събеседника си, отколкото да му съобщи нѣщо, което би го наскърбило. Най-голѣма възхвала е да се усмихвашъ, когато страдашъ.